

у него ще са покаже такава също сила, каквато има и магнитътъ.“ И дѣдо попъ зе полата си, потърка по нея воскътъ до десетина пѣти, послѣ откъсна парченце хартийка, не по-голѣма отъ грахово зърно, и приближи до нея воскътъ: гледамъ,—а хартийката подскобна камъ воскътъ, както и ключътъ камъ магнитътъ. Грабнахъ азъ тоя воскъ и тая хартийка, и изкобнахъ на улицата, като пощъркълѣлъ.— „Прощавай, казвамъ, дѣдо попе! Да си живъ, че малко ми поизбистри главата.“ Но дорде да си ида у дома, то азъ не можахъ да са удърпа: сѣднахъ подъ плетътъ и захванахъ да търкамъ воскътъ о ржавтъ на контошътъ си; наповоць го приближихъ до хартийката,—а тя скобъ! и прилени са проклѣтата; залени са и виси. Така я азъ и понесохъ дома на воскътъ, ала скоро са тя пакъ откъсна; види са, че воскътъ изгуби вече своята сила. „Я дай да го натъркамъ още веднашъ,“ си помислихъ. Натъркахъ го—и същото; хартийката пакъ подскобна и са залени за него. И така я азъ занесохъ чабъ дома.

Послѣ тоя день азъ захванахъ пакъ да мисла за едно за друго, и пакъ излазя, че земята е валчеста, околчеста! И толкова весело ми бѣше въ онова време, щото и да ви разскажа азъ не мога. Едно само ми са не харесваше. Не можѣхъ азъ да са утърпа и да не поразскажа на мойте приятели какво азъ мисла; а тие или ма не слушатъ, или ми са подсмиватъ. „Ти си самъ валчестъ, ми казватъ, ти си самъ околчестъ глунецъ.“ И станахъ азъ за сичките валчестъ и околчестъ; валчести ма и нарѣкоха.